

[Thøstrup.]

bro. Så vidt jeg erindrer, var medlemmer fra alle partier samlet hos den højtærede minister. Ministeren var særdeles velvillig over for os, men det viste sig — det var nemlig, inden den nye grundlovs regler kunne komme til anvendelse — at der ikke var noget at gøre. Men jeg husker den overordentlig stærke uvilje, netop den ekspropriation vakte, og jeg er stødt på det samme i en række andre tilfælde — jeg nævner de 3 sager, som jeg havde lejlighed til at behandle. Der mærkes altså en meget stærk uvilje; man har en følelse af, at man i høj grad bliver krænket, og derfor tror jeg, det er så vigtigt, at der bliver sat ind på at få skabt en virkelig rigtig fremgangsmåde for disse sagers behandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ophavsretten til litterære og kunstneriske værker.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2657, fremsættelsen i tidenden sp. 2201).

Anden næstformand (Ole Bjørn Kraft): Sammen med denne sag foretages den under punkt 6 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om retten til fotografiske billeder.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2789, fremsættelsen i tidenden sp. 2201).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Lars M. Olsen: Et forslag til lov om ophavsret har været undervejs i mere end 20 år. Straks efter at rigsdagen i april 1933 havde vedtaget loven om forfatter- og kunstnerret, henvendte Nordens forfatterorganisationer sig til deres respektive regeringer for at få tilladelse til at indlede et nordisk samarbejde på det forfatterretlige og kunstnerretlige område med udarbejdelse af en eventuelt fællesskandinavisk kunstnerlov-

givning som ønskemål. Arbejdet var ikke mere end kommet godt i gang, da krigen brød ud, og i krigsårene kunne der jo ikke ske meget. Men efter krigens ophør kom der gang i udvalgs- og kommissionsarbejdet; og den danske betænkning forelå allerede i 1951, medens de andre nordiske landes kom noget senere, i Sverige kom den vist først for små 3 års tid siden. Fra dansk side har man, så vidt jeg har kunnet følge det, længe ønsket at fremsætte lovforslaget, og den tidligere undervisningsminister, den nuværende højtærede socialminister, bebudede i 1956 i folketinget, at han i samlingens løb agtede at fremsætte forslag til lov om ophavsret. Når vi først nu får lovforslaget lagt på folketingets bord, skyldes det, så vidt jeg ved, også et ønske fra svensk side om den størst mulige koordinering af de skandinaviske lovforslag og tillige et ønske om at få forslagene fremsat i de respektive parlamenter på nogenlunde samme tidspunkt.

Lovforslaget om ophavsret får i modsætning til den tidligere lov ikke alene interesse for den skabende, men også for den udøvende kunstner. Det er den voldsomme tekniske udvikling især igennem det sidste tiår, der har ført til, at lovgivningen nu også bør omfatte de udøvende kunstnere. Det drejer sig jo om en beskyttelseslov for disse, men bestemmelserne vil desuden gribe meget stærkt ind i en række forhold for musik- og bogforlag, teater- og filmvirksomheder, Danmarks radio og fjernsyn samt det meget store og meget differentierede område, der falder ind under begrebet brugskunst. Beskyttelsen går imidlertid videre endnu; den kommer også til at omfatte mønstertegninger, kort, grafiske tavler m. v., hvorimod de fotografiske problemer er henlagt til et særligt lovforslag, som er sat til behandling sammen med ophavsretsforslaget.

En ajourføring af lovgivningen er på en lang række områder stærkere påkrævet end på andre. I et moderne demokratisk samfund er det en betingelse for kunstnerens frie udfoldelse, at han opnår rimelige vilkår, herunder aflønning eller honorering for den indsats, han yder. Forskere og andre videnskabsmænd har ofte, når kulturelle problemer har været under diskussion, især i de senere år, udtalt frygt og ængstelse for